

MBO4YOU is een coachingstraject van Spirti4you om jongeren voor het onderwijs te behouden. Hans Nonnekes (63) is coach bij dit project. 'Het geeft ontzettend veel voldoening als je een jongere voor het onderwijs kunt behouden.' Een gesprek met hem in zijn koffiepauze.

'Als coach investeer je in de toekomst van een jongere'

Door: Van Grieken Tekst

Hans Nonnekes is coach van het eerste uur. Hij draait al vanaf het prille begin in 2012 mee bij MBO4YOU. Dat doet hij naast zijn baan als beleidsmedewerker bij Reclasseering Nederland. Hij begeleidt leerlingen die in hun laatste jaar van het vmbo zitten en hebben aangegeven verder te willen naar het mbo. Hij bereidt ze rond december en januari voor op het vmbo-examen en ondersteunt ze ook in het eerste jaar van de mbo-opleiding. Van vmbo naar mbo is een grote overgang, vertelt hij.

Wat maakt die stap zo groot?

'Je bent leerling en wordt student. Dat is echt een enorm verschil. Op het vmbo houden leraren veel voor de leerlingen in de gaten, zoals de toetsen, en maken elke dag samen in de klas het huiswerk. Dat geeft ontzettend veel rust. Op het mbo moeten ze als student ineens zelf hun zaken goed plannen. Tentamens moet je zelf voorbereiden, je krijgt geen hulp aangeboden, maar je moet erom vragen. Er wordt verantwoordelijkheid en zelfstandigheid van je verwacht. Best lastig.'

Wat doet het coachingstraject?

'MBO4YOU moet de overstap naar het mbo vergemakkelijken en de leerlingen een goede start geven. Dat eerste jaar is cruciaal. Als ze het eerste jaar op het mbo goed doorkomen zien we vaak dat ze het mbo afmaken.'

Wat is uw rol als coach?

'Ouders van deze leerlingen zijn vaak niet bij machte hun kind te begeleiden. Zij hebben vaak zelf problemen, hebben de kennis niet of weten de weg in onderwijsland niet. Voor het kind ben ik geen leerkracht, geen ouder en geen psycholoog. Mijn toegevoegde waarde zit in de extra ondersteuning. En die behoefte verschilt per kind. De een kampt met een autistische stoornis en kan daardoor net goed meekomen in de groep, de ander is extreem verlegen en neemt geen initiatieven, weer een ander heeft thuis al veel meegemaakt en kan zich niet concentreren en de volgende worstelt met zijn geaardheid en weet daar geen raad mee. Samen met de jongere onderteken je een samenwerkingsovereenkomst. Wat zijn de rechten en plichten van de student en wat kan en mag hij van mij verwachten.'

Wat doet u met de jongeren?

'Het belangrijkste is dat ouders weten van het coachingstraject. Ik probeer de ouders altijd te leren kennen zodat ik mijn rol duidelijk kan uitleggen. Ook heb ik contact met de mentor op school om erachter te komen wat school kan doen en waar mijn toegevoegde waarde zit. Ik ga geen dubbel werk doen.

Zo ga ik met de jongere mee naar open dagen, help bij huiswerk, help bij de voorbereiding van intakegesprekken voor bijvoorbeeld een populaire ICT-opleiding, ben een luisterend oor, geef ik oefeningen mee en doe rollenspellen en helpt iemand zichzelf te mogen zijn. En soms is het voldoende om een kind het gevoel te geven er niet alleen voor te staan na bijvoorbeeld het overlijden van een vader.

Wie heeft u nu onder uw hoede?

‘Ik begeleid nu een hele verlegen jongen met een autistische stoornis en dyslexie. Ik zie hem eens per twee weken bij hem thuis en oefen praktijksituaties aan de hand van rollenspellen. Hij werd op school meegevraagd met een groepje, maar zei nee. Hij wilde wel, maar wist niet hoe. Hij is heel introvert en dat is prima, je mag jezelf zijn. Maar als je aansluiting wil, probeer een klein stapje naar voren te doen. Ik vraag hem dan: Wat is je grootste angst, wat is het ergste wat je kan overkomen? Hij zal nooit extravert worden maar het gaat nu goed met hem op school.’

Wat mooi! Wie is u bijgebleven?

‘Ik herinner me een jongen met autisme en asperger. Moeder kon met hem dealen, zus was zijn buien zat en vader kon er niet mee overweg. Om het gezin te ontlasten hielp ik hem elke zondagmiddag met zijn huiswerk. Ik ben met hem naar open dagen geweest en hij ging naar het mbo. Hij appte: ‘Dankzij u heb ik het gered’. Dat was niet zo. Hij had het op eigen kracht gedaan. Maar na de eerste schooldag kreeg ik een berichtje: ‘Ik ga er niet meer heen.’ Hij was een boomlange leuke knul om te zien en de meisjes hadden een beetje gegiecheld in de zin van ‘ooh wauw wat een leuke jongen is dat’. Maar hij had zich uitgelachen gevoeld en had het als heel bedreigend ervaren. In overleg met moeder, de leerplichtambtenaar, hulporganisatie De Jutters, de zorgcoördinator van school en Stichting Mee hebben we besloten hem niet terug naar school te pushen. Want dan zou hij nooit meer terugkomen naar school. Hij is een jaar van onderwijs ontheven. Hij is gaan werken en het gaat nu goed met hem. Die break is nodig om hem uiteindelijk terug naar school te krijgen.’

Wat is uw motivatie om coach te zijn?

‘Mijn eerste ervaring met school was overweldigend. Stond ik daar als jongetje in de aula achteroverleunend van de boeken in mijn pukkel. Ik dacht alleen maar: ‘Mijn hemel, waar moet ik heen, waar moet ik zijn? Ik vond het onwijs spannend. Vervolgens was ik 14 toen mijn vader overleed. Ik had toen wel een coach kunnen gebruiken. Dus toen ik hiervoor werd benaderd, twijfelde ik geen seconde. Je investeert in een toekomst van een jongere en draagt bij aan een gevoel van eigenwaarde. Het is belangrijk dat er iemand is die belangstelling voor je heeft en die begaan is met je.’

Heeft u wel eens overleg met andere coaches?

‘Ja we hebben twee keer per jaar intervisie met de andere coaches. En met de projectleider kun je zo vaak terugkoppelen als je wilt.’

Krijg u wel eens een bedankje?

‘Het is dankbaar werk, maar ze hoeven mij niet dankbaar te zijn. Je hoort niet altijd wat. Geen bericht is goed bericht zeg ik altijd.’

Meer informatie vindt u [hier](#). Via deze [link](#) kunt u uw leerling aanmelden voor MBO4YOU.

'Het is dankbaar werk, maar ze hoeven mij niet dankbaar te zijn', zegt coach Hans Nonnekes van MBO4YOU.